

რომი ამყარებს ხილვას — რიცხვი ექვსი

ადვენტიურ ისტორიაში წინასწარმეტყველური დავები: ურია სმიტსა და ჯეიმს უაითს შორის დანიელის 11:36-ის შესახებ არსებული კონფლიქტის გააზრება

Jeff Pippenger

2024-08-14

ჩვენ განვიხილავთ წინასწარმეტყველური დავის ექვს ხაზს, რომლებიც ადვენტიზმის ისტორიაში 1798 წლიდან დღემდე მიმდინარეობდა.

„ისტორიასა და წინასწარმეტყველებაში ღვთის სიტყვა ასახავს ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას შორის ხანგრძლივად მიმდინარე ბრძოლას. ეს ბრძოლა ჯერ კიდევ გრძელდება. რაც ყოფილა, კვლავ განმეორდება. ძველი დავები კვლავ აღიმგვრება, და ახალი თეორიები განუწყვეტლივ იჩენს თავს. მაგრამ ღვთის ხალხმა, რომელმაც თავისი რწმენითა და წინასწარმეტყველების აღსრულებაში მონაწილეობით თავისი წილი შეასრულა პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზთა უწყებების გამოცხადებაში, იცის, სად დგას. მათ აქვთ გამოცდილება, რომელიც რჩეულ ოქროზე უფრო ძვირფასია. მათ უნდა იდგნენ კლდესავით მტკიცედ და თავიანთი სასოების დასაბამი მტკიცედ დაიმარხოთ დასასრულამდე.“ Selected Messages, book 2, 109.

წინა სტატიაში განხილული იყო რომის ძალაუფლების შესახებ პირველი და უკანასკნელი დავა, ახლა კი განვიხილავთ დავას, რომელიც ურია სმიტსა და ჯეიმს უაითს შორის მოხდა. ურია სმიტმა ოცდამეექვსმეტე მუხლში თავისი საკუთარი „კერძო განმარტება“ შეიტანა.

„მუხლი 36. და მეფე მოიქცევა თავისი ნებისამებრ; და თავს აღიმალღებს და განადიდებს თავს ყოველ ღმერთზე მაღლა, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და წარმატებული იქნება, ვიდრე რისხვა აღსრულდებოდეს; რადგან რაც განჩინებულია, აღსრულდება.

„აქ წარმოდგენილი მეფე ვერ აღნიშნავს იმავე ძალაუფლებას, რომელიც ბოლოს იყო მოხსენიებული, სახელდობრ, პაპის ძალაუფლებას; რადგან ეს განსაზღვრებანი არ იქნება მართებული, თუ იმ ძალაუფლებას მივუსადაგებთ.“ ურუია სმიტი, Daniel and the Revelation, 292.

სმიტმა აღიარა, რომ წინა მუხლში მოხსენიებული ძალა იყო „პაპობრივი რომი“, მაგრამ ამტკიცებს, რომ ოცდამეექვსე მუხლის ნიშნები არ არის ის წინასწარმეტყველური ნიშნები, რომლებიც პაპობრივ რომს განსაზღვრავს. ეს მტკიცება მცდარია. უნდა გვახსოვდეს, რომ 1863 წლის ამბოხებაში ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის შვიდი ჟამი განზე იქნა გადადებული და, შესაბამისად, აბაკუმის ორივე დაფის შვიდი ჟამის სახება უარყოფილ იქნა. როგორც 1843 წლის, ისე 1850 წლის სქემები შვიდ ჟამს სწორედ სქემების შუაგულში ასახავს, და ორივე გამოსახულება ჯვარს შვიდი ჟამის ხაზის

ცენტრში ათავსებს. როდესაც 1856 წელს შვიდი ჟამის ახალი ნათელი მოვიდა და შემდგომ უარყოფილ იქნა, ამან აღნიშნავდა აბაკუმის ორი დაფის უარყოფას და აგრეთვე წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფას, რომელიც ასე მკაფიოდ ადასტურებს, რომ ორივე სქემა ღმერთის მიერ იყო წარმართული.

სესტრ უაიტის თანახმად, სატანის უკანასკნელი მოტყუება ის არის, რომ ძალა დაუკარგოს ღვთის სულის მოწმობას; ხოლო აქ პირველი მოტყუება იყო ღვთის სულის მოწმობის ძალადაკარგვა, და ეს ასევე წარმოადგენდა ორ დიაგრამაზე გამოსახული ფუნდამენტური ჭეშმარიტებების, უფრო კონკრეტულად კი შვიდი დროის, ერთდროულ უარყოფას.

1863 წლის განდგომის დროს, სწორედ ურია სმითმა შექმნა 1863 წლის ყალბი დიაგრამა, რომელმაც შვიდი ჟამის ხაზი ამოიღო. 1863 წლისთვის ურია სმითს უკვე თვალები დაეხუჭა შვიდი ჟამის ნათლისთვის და ვედარ შეეძლო დაენახა, რომ დანიელი ორ „მრისხანებას“ ასახელებს. ეს ორი მრისხანება წარმოადგენს შვიდ ჟამს ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოსა და იუდას სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ. პირველი, ჩრდილოეთის ათი ტომის წინააღმდეგ, დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს და დასრულდა 1798 წელს, ხოლო მეორე დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს და დასრულდა 1844 წელს.

გაბრიელი დანიელთან მოვიდა მერვე თავში, რათა მარას ხილვა განემარტა, და თავისი მსახურების კონტექსტში 1844 წლის შესახებ მეორე მოწმობაც წარმოთქვა. დანიელის მერვე თავში აღნიშნული ორი ათას სამასი წელი 1844 წელს დასრულდა, და ასევე დასრულდა ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოებზე გამოტანილი ორი რისხვის უკანასკნელიც.

და თქვა: აჰა, მე გაცნობებ იმას, რაც იქნება რისხვის უკანასკნელ ჟამს; რადგან დანიშნულ დროს დადგება აღსასრული. დანიელი 8:19.

ბოლო აღსასრული წინასწარ გულისხმობს პირველ აღსასრულს. ამ ორი რისხვის უკანასკნელი, რომელიც უბრალოდ „შვიდი ჟამის“ სხვა გამოხატულებაა, დასრულდა 1844 წელს, ხოლო პირველი რისხვა დასრულდა 1798 წელს. მუხლი, რომლის შესახებაც სმითი ამტკიცებდა, რომ მასში პაპის ძალაუფლების შესახებ არავითარი განსაზღვრება არ მოიპოვებოდა, მიუთითებდა იმ წელს, როდესაც პაპობა თავის სასიკვდილო ჭრილობას მიიღებდა.

და მეფე მოიქცევა თავისი ნებისამებრ; აღზევდება და განიდიდება თავს ყოველ ღმერთზე მეტად, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და წარმატებით იმოქმედებს, ვიდრე რისხვა აღსრულდებოდეს; რადგან განსაზღვრული აუცილებლად შესრულდება. დანიელი 11:36.

„მეფე“ ოცდამეექვსე მუხლში „იწინაურებს, ვიდრე რისხვა აღსრულდებოდეს“. ყურადღება მიაქციეთ, რას წერს სმითი დანიელის მერვე თავის ოცდამესამე და ოცდამეოთხე მუხლებზე იმავე წიგნში, სადაც იგი ამტკიცებს, რომ პაპის ძალაუფლებას არ გააჩნია ის სათანადო ნიშნები, რათა აღსრულოს ოცდამეექვსე მუხლი.

„მუხლი 23. და მათი სამეფოს უკანასკნელ ჟამს, როცა ურჯულოებანი სრულს მიაღწევს, აღდგება მეფე მკაცრი სახით და ბნელ გამონათქვამთა მცოდნე. 24. და მისი ძალა ძლიერი იქნება, თუმცა არა თავისი ძალით; და საკვირველად დააქცევს, და წარმატებას მიაღწევს, და იმოქმედებს, და დაღუპავს ძლიერებსა და წმიდა ხალხს. 25. და თავისი მზაკვრობითაც ხელს შეუწყობს ცბიერების წარმატებას თავის ხელში; და გადიდდება თავის გულში, და მშვიდობით დაღუპავს მრავალს; აღდგება მთავართა მთავრის წინააღმდეგაც; მაგრამ შეიმუსრება ხელის გარეშე.

„ეს ძალა ენაცვლება თხის სამეფოს ოთხ განყოფილებას მათი სამეფოს უკანასკნელ ხანაში, ანუ მათი მსვლელობის დასასრულისკენ. ცხადია, იგი იგივეა, რაც მე-9 მუხლიდან და შემდგომ მოხსენიებული მცირე რქა. მიუსადაგეთ იგი რომს, როგორც ეს მე-9 მუხლის შენიშვნებშია გადმოცემული, და ყველაფერი შეთანხმებული და ნათელი ხდება.

“‘მკაცრი სახის მქონე მეფე.’ მოსე, როდესაც წინასწარმეტყველებდა სასჯელს, რომელიც ამავე ძალისაგან უნდა მოსვლოდა იუდეველებს, მას უწოდებს ‘მკაცრი სახის მქონე ერს.’ რჯლ. 28:49, 50. არც ერთ ხალხს არ ჰქონია ომში დალაგებული წყობისას უფრო საშიში შესახედაობა, ვიდრე რომაელებს. ‘ბნელ გამონათქვამთა გამგები.’ მოსე, ზემოთ მოხსენიებულ მუხლში, ამბობს: ‘რომლის ენასაც ვერ გაიგებ.’ ეს ვერ ითქმებოდა ბაბილონელებზე, სპარსელებზე ან ბერძნებზე იუდეველებთან მიმართებით; რადგან ქალდეური და ბერძნული ენები მეტ-ნაკლებად გამოიყენებოდა პალესტინაში. ლათინურთან დაკავშირებით კი ასე არ ყოფილა.”

„როცა ურჯულონი თავიანთ სისავსეს მიაღწევენ.“ მთელ მსვლელობაში მხედველობაშია შენარჩუნებული კავშირი ღვთის ხალხსა და მათ მჩაგვრელებს შორის. სწორედ მისი ხალხის დანაშაულთა გამო იქნენ ისინი გაყიდულნი ტყვეობაში. და მათი ცოდვაში განგრძობამ უფრო მძიმე სასჯელი მოიტანა. არც ერთ დროს არ ყოფილან იუდეველები, როგორც ერი, ზნეობრივად იმაზე მეტად გახრწნილნი, ვიდრე იმ ჟამს, როდესაც ისინი რომაელთა იურისდიქციის ქვეშ მოექცნენ.

„ძლიერი, მაგრამ არა თავისი ძალით.“ რომაელთა წარმატება უმთავრესად განპირობებული იყო მათი მოკავშირეთა დახმარებითა და მათ მტრებს შორის არსებული დაყოფებით, რომელთა გამოყენებასაც ისინი მუდამ მზად იყვნენ. პაპური რომიც ძლიერი იყო იმ საერო ძალაუფლებათა მეშვეობით, რომლებზედაც იგი სულიერ კონტროლს ახორციელებდა.

„იგი საოცრად მოსპობს.“ უფალმა წინასწარმეტყველ ეზეკიელის მიერ იუდეველებს უთხრა, რომ მათ გადასცემდა ადამიანებს, რომლებიც „ოსტატნი იყვნენ დასაღუპად“; და რომაული ლაშქრის მიერ იერუსალიმის განადგურებისას თერთმეტასი ათასი იუდეველის ხოცვა იყო წინასწარმეტყველის სიტყვების საშინელი დადასტურება. ხოლო რომი თავის მეორე, ანუ პაპობრივ, ფაზაში პასუხისმგებელი იყო ორმოცდაათი მილიონი მოწამის სიკვდილზე.

„და თავისი მზაკვრობითაც ხელს შეუწყობს, რომ მზაკვრობა წარმატდეს მის ხელში.“ რომი ყველა სხვა ძალაუფლებაზე მეტად გამოირჩეოდა მზაკვრობის

პოლიტიკით, რომლის მეშვეობითაც მან ხალხები თავის მორჩილებაში მოაქცია. ეს ჭეშმარიტია როგორც წარმართული, ისე პაპური რომის მიმართაც. და ამგვარად, მშვიდობით მან მრავალი დაღუპა.

„და ბოლოს, რომი, ერთ-ერთი თავისი მმართველის პირით, აღდგა მთავართა მთავრის წინააღმდეგ, იესო ქრისტესთვის სიკვდილის განაჩენის გამოტანით. „მაგრამ იგი ხელის გარეშე შეიმუსრება“ — გამოთქმა, რომელიც ამ ძალის განადგურებას აიგივებს მე-2 თავის კერპის შემუსვრასთან.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 202–204.

სმითი ამ მონაკვეთში ორჯერ აღნიშნავს, რომ წარმართული და პაპური რომის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები ურთიერთჩანაცვლებადია, რადგან ისინი უბრალოდ რომის გამოვლინებაა მის ორ ფაზაში, მსგავსად დანიელის წიგნის მეორე თავში აღწერილი რკინისა და თიხის ნაზავისა, რომელსაც და უაიტი ეკლესიური მმართველობისა და სახელმწიფო მმართველობის სიმბოლოებად განსაზღვრავს. როცა დანიელი იმ მუხლებში, რომლებსაც სმითი განიხილავს, ასახელებს, რომ რომი „წარმატება და იმოქმედებს“ და რომ რომი „მის ხელში მზაკვრობას გააწინაურებს“, სმითი ამტკიცებს, რომ ოცდამეთექვსმეტე მუხლში „მეფე“, რომელიც „წარმატება, ვიდრე გულისწყრომა აღსრულდებოდა“, აღნიშნავს როგორც წარმართული, ისე პაპური რომის წინასწარმეტყველურ მახასიათებელს. შემდეგ კი იგი ამტკიცებს, რომ ოცდამეთექვსმეტე მუხლში რომის არც ერთი მახასიათებელი არ მიემართება პაპურ ძალაუფლებას.

ვიმოწმეთ სმითი, რათა დაგვეჩიროს მხარი იმ იდენტიფიკაციისათვის, რომ ხილვას რომი, როგორც მმართველები, ამყარებს; ხოლო მეთოთხმეტე მუხლში მოცემული ოთხი წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისებიდან ერთ-ერთია ის, რომ რომი თავს აღამაღლებს.

და იმ ჟამებში მრავალი აღდგება სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; ასევე შენი ხალხის მმართველნი აღიმადლებენ თავს, რათა ხილვა დაამტკიცონ; მაგრამ დაეცემიან. დანიელი 11:14.

სმითი ამტკიცებს, რომ ოცდამეთექვსე მუხლში აღწერილი მეფის მახასიათებლები პაპის ძალაუფლებას არ შეესაბამება, თუმცა მან ადრე დაიცვა აზრი, რომ მეთოთხმეტე მუხლში სწორედ რომია ის, რომელიც თავს აღმადლებს. თუმცა ოცდამეთექვსე მუხლის მეფე „თავს აღამაღლებს“. იგივე მეფე ოცდამეთექვსე მუხლში „საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ“. დანიელის წიგნში პაპის ძალაუფლება „დიდ სიტყვებს იტყვის უზენაესის წინააღმდეგ“, ხოლო გამოცხადების წიგნში პაპის ძალაუფლება გამოხატავს უზენაესს.

და მიეცა მას პირი, რომელიც დიდ სიტყვებსა და გამოხატვებს წარმოსთქვამდა; და მიეცა მას ძალაუფლება, ემოქმედა ორმოცდაორ თვეს. და გახსნა მან თავისი პირი ღვთის წინააღმდეგ გამოხატვის, რათა ეგმო მისი სახელი, მისი სავანე და ზეცაში მცხოვრებნი. გამოცხადება 13:5, 6.

პაპის ძალაუფლების ყოველი წინასწარმეტყველური დახასიათება აღნიშნულია ოცდამეთექვსე მუხლში.

მეფე თავისი ნებით მოიქცევა; აღიმალღებს თავს, განიდიდებს თავს ყოველ ღმერთზე მეტად, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ; და იბედნიერებს, ვიდრე აღშფოთება არ აღსრულდება, რადგან რაც განწესებულია, ის აღსრულდება. დანიელი 11:36.

ადამიანი კომენტატორები მრავალჯერ არანდოსანნი არიან, მაგრამ მრავალი ადვენტიისტი კომენტატორი მოწმობს იმ აშკარა ჭეშმარიტებას, რომ სწორედ ოცდამეექვსე მუხლს პარაფრაზირებდა მოციქული პავლე 2 Thessalonians-იდან, როდესაც მან ცოდვის კაცს მიმართა.

ნურავინ შეგაცდენთ არავითარი სახით, რადგან ის დღე არ დადგება, თუ წინასწარ არ მოხდება განდგომილება და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, დაღუპვის ძე; რომელიც ეწინააღმდეგება და თავს აღიმალღებს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თავყვანისსაცემია, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, ზის ღმერთის ტაძარში და თავს აჩვენებს, ვითარცა ღმერთი. 2 თესალონიკელთა 2:2, 3.

ოცდამეექვსე მუხლი აცხადებს, რომ „იგი აღიმალღებს თავს და განიდიდებს თავს ყოველ ღმერთზე მეტად,“ ხოლო პავლე ამბობს: „გამოცხადდეს ცოდვის კაცი, წარწყმედის ძე; რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალღებს თავს ყოველივეზე მაღლა, რაც ღმერთად იწოდება ან თავყვანისიცემა.“ ცხადია, სმიტს არ ჰქონდა არავითარი წინასწარმეტყველური ავტორიტეტი, ეთქვა, რომ ოცდამეექვსე მუხლის მეფე განსხვავდებოდა იმ მეფისაგან, რომლის შესახებაც მსჯელობა მიმდინარეობს ოცდამეექვსე მუხლამდე მიმავალ მუხლებში. გრამატიკულად მას არავითარი გამართლება არ ჰქონდა თავისი მცდარი გამოყენებისათვის, ხოლო მისი მტკიცება, რომ ასე მოიქცა იმიტომ, რომ ოცდამეექვსე მუხლი არ შეიცავს პაპის ძალაუფლების არავითარ ნიშან-თვისებას, იყო წმინდა წერილის დამახინჯება, კერძო განმარტების დამყარების მცდელობის მიზნით.

ჩვენც გვაქვს წინასწარმეტყველების უფრო მტკიცე სიტყვა, რომელსაც კეთილად იქცევით, თუ ყურად იღებთ, როგორც ბნელ ადგილას მანათობელ ნათელს, ვიდრე დღე გათენდება და ცისკრის ვარსკვლავი ამოვა თქვენს გულებში; ეს უწინარესად იცოდეთ, რომ წმიდა წერილის არც ერთი წინასწარმეტყველება არ არის ვინმეს საკუთარი განმარტების საგანი. რადგან წინასწარმეტყველება ძველად კაცის ნებით კი არ მომხდარა, არამედ ღვთის წმიდა ადამიანები მეტყველებდნენ, როგორც სულიწმიდის მიერ იცვნიდნენ აღმრულებს. 2 პეტრე 1:19–21.

ლაოდიკეელ ადვენტიზმის წლების განმავლობაში მრავალი ადვენტიისტი თეოლოგი, მწყემსი და ავტორი ყოფილა, რომელთაც განუხილავთ, მიაჩნიათ თუ არა, რომ სმითის მიერ გაკეთებული განმარტება სწორია თუ მცდარი. ავსტრალიელმა მწყემსმა, ლუის უერმა, რომელიც დიდი ხანია გარდაცვლილია, თავისი მსახურების უმეტესი ნაწილი სმითის ცრუ წინასწარმეტყველური მოდელის წინააღმდეგ ბრძოლას მიუძღვნა. მისი წინააღმდეგობის მიზეზი მხოლოდ ის არ ყოფილა, რომ სმითმა საბოლოოდ ორმოცდამეხუთე მუხლში თავისი აღსასრულისკენ მომავალი მეფე თურქეთთან გააიგივა, არამედ სმითის სქემამ არმაგედონის არასწორი განმარტებაც წარმოშვა. 1980-იან წლებში, ან დაახლოებით იმ ხანებში, ერთმა ადვენტიისტმა ავტორმა დაწერა

წიგნი სათაურით, Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?
ავტორის სახელია დონალდ მენსელი, და ეს წიგნი ჯერ კიდევ ხელმისაწვდომია.

მანსელი აკვირდება პირველი და მეორე მსოფლიო ომების წინმსწრებ ისტორიას და აჩვენებს, რომ როდესაც ორივე ამ ომის მოახლოება შესამჩნევი გახდა, ადვენტიტმა მახარებლებმა დაიწყეს სმითის მცდარი განმარტების გამოყენება, რომლის მიხედვითაც თურქეთის პირდაპირი იერუსალიმისკენ ლაშქრობა არმაგედონისა და მსოფლიოს აღსასრულის ნიშნად მიიჩნეოდა. იგი საეკლესიო წევრობის ჩანაწერების საფუძველზე ამტკიცებს, რომ ყოველ ჯერზე, როდესაც ეს ომები ახლოვდებოდა, მრავალი სული იქნა მოყვანილი ადვენტიტური ეკლესიის წევრობაში იმ წინასწარმეტყველური აქცენტის საფუძველზე, რომელსაც მახარებლები სმითის არმაგედონის შესახებ მცდარი შეხედულებიდან იღებდნენ.

როდესაც ნებისმიერი ეს ომი დასრულდა და მცდარი წინასწარმეტყველებები არ აღსრულდა, ეკლესიამ უფრო მეტი წევრი დაკარგა, ვიდრე შეიძინა სმითის მიერ აგებული წინასწარმეტყველური მოდელით.

სმითის მიერ მიღებული საფუძვლოვანი უწყების უარყოფისა და დანიელის წიგნის ოცდამეექვსედან ორმოცდამეხუთე მუხლებამდე მისეული კერძო განმარტების გავრცელების მზადყოფნის შედეგად, სმითის ლოგიკამ წარმოშვა მიმდინარე მოვლენებზე დაფუძნებული წინასწარმეტყველური მოდელი.

დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ მუხლში მოხსენიებული იმ მეფის შესახებ, რომელიც თავის აღსასრულამდე მიდის, სმითსა და ჯეიმს უაიტს შორის გამართულ დავაში, ჯეიმს უაიტმა წარმოადგინა ისეთი ლოგიკა, რომელიც ლაკონურად გამოხატავდა სმითის არამყარ წინასწარმეტყველურ საფუძველს. უაიტი ასწავლიდა, რომ „წინასწარმეტყველება წარმოშობს ისტორიას, მაგრამ ისტორია არ წარმოშობს წინასწარმეტყველებას.“

ადვენტიზმის მახარებლები, რომლებიც ორივე ომამდე მოღვაწეობდნენ, განვითარებად ისტორიას იყენებდნენ სმითის არმაგედონის მცდარი წინასწარმეტყველური მოდელის წარმოსადგენად, და მათმა საქმემ, რომელიც ომების მოახლოებისას ესოდენ კურთხეულად ჩანდა, საბოლოოდ წმინდა დანაკარგი გამოიღო, როდესაც დადასტურდა, რომ ეს წინასწარმეტყველური მოდელი კერძო განმარტებას ემყარებოდა.

ერიდეთ ცრუ წინასწარმეტყველთ, რომელნიც თქვენთან მოდიან ცხვრის სამოსლით, ხოლო შინაგანად მტაცებელი მგლები არიან. მათი ნაყოფებით იცნობთ მათ. განა კრეფენ ადამიანები ყურძენს ეკლებიდან, ან ლელვს ძეძვიდან? ასევე ყოველი კარგი ხე კარგ ნაყოფს გამოიღებს, ხოლო გაფუჭებული ხე ცუდ ნაყოფს გამოიღებს. კარგ ხეს არ ძალუძს ცუდი ნაყოფის გამოღება, და არც გაფუჭებულ ხეს ძალუძს კარგი ნაყოფის გამოღება. ყოველი ხე, რომელსაც კარგი ნაყოფი არ გამოაქვს, იჭრება და ცეცხლში იყრება. ამრიგად, მათი ნაყოფებით იცნობთ მათ. მათე 7:15–20.

სმითის მზადყოფნამ, ხელი შეეწყო ოცდამეექვსე მუხლში მეფის შესახებ კერძო წინასწარმეტყველური მოდელისათვის, შედეგად მოიტანა ასევე მეექვსე წყლულისა და არმაგედონის არასწორი გამოყენების ჩამოყალიბება.

და მეექვსე ანგელოზმა თავისი თასი დაღვარა დიდ მდინარე ევფრატზე; და დაშრა მისი წყალი, რათა მომზადებულიყო გზა აღმოსავლეთის მეფეთათვის. და ვიხილე სამი უწმინდური სული, ბაყაყთა მსგავსი, რომ გამოდიოდნენ დრაკონის პირიდან, და მხეცის პირიდან, და ცრუ წინასწარმეტყველის პირიდან. რადგან ისინი არიან ეშმაკთა სულები, რომელნიც ახდენენ სასწაულებს და გამოდიან ქვეყნის მეფეებთან და მთელი წუთისოფლის მეფეებთან, რათა შეკრიბონ ისინი ყოვლადმღიერი ღმერთის იმ დიდი დღის ბრძოლისათვის. აჰა, მოვდივარ, როგორც ქურდი. ნეტარია ის, ვინც ფხიზლობს და იცავს თავის სამოსელს, რათა შიშველი არ იაროს და არ იხილონ მისი სირცხვილი. და შეკრიბა ისინი ადგილას, რომელსაც ებრაულ ენაზე ჰქვია არმაგედონი. გამოცხადება 16:12-16.

როგორც წინათ აღვნიშნეთ, მეექვსე წყლული დგება ადამიანთა გამოცდის ვადის დახურვის შემდეგ; ამიტომ გაფრთხილება, რომელიც შეიცავს მოწოდებას: „დაიცავი შენი სამოსელი“, უნდა ეხებოდეს გამოცდის საკითხს, რომელიც წარმოიშობა მანამდე, ვიდრე მიხაელი აღდგება, ადამიანთა გამოცდის ვადა დაიხურება და პირველი წყლული დაიწყება. მეექვსე წყლული წარმოაჩენს დრაკონის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის მოქმედებებს, რომლებიც წარმოადგენენ სამმაგ კავშირს, რომელიც ერთიანდება მალე მოსალოდნელი კვირა-დღის კანონის დროს. ეს სამმაგი კავშირი არის თანამედროვე რომი, ხოლო სიმბოლო, რომელიც თანამედროვე რომის ამ სამმაგ კავშირს ამოიცნობს და ამყარებს, არის „შენი ხალხის მძარცველნი“, რომლებიც „თავად აღიმალლებენ თავს, რათა დაამტკიცონ ხილვა“ და „დაეცემიან“.

მეექვსე წყლულის გაფრთხილება, როდესაც იგი სწორად არის გაგებული, საშუალებას აძლევს სულს შეინახოს თავისი სამოსელი; ხოლო თუ იგი უარყოფილია, სულს შიშველს ტოვებს, რაც ლაოდისკიელის ხუთი თვისებიდან ერთ-ერთია. სიმბოლო, რომელიც ამ გაფრთხილებას ამყარებს, არის შენი ხალხის მძარცველნი, რომელნიც თავს აღიმალლებენ და საბოლოოდ დაეცემიან. სოლომონმა თქვა: თუ ღვთის ხალხს ის ხილვა არ აქვს, დაიღუპება.

სადაც ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება; ხოლო რჯულის დამცველი ნეტარია იგი. იგავნი 29:18.

ებრაული სიტყვა „დაიღუპოს“ ნიშნავს „გაშიშვლებას“, და იოანემ დაწერა: „ნეტარია ის, ვინც ფხიზლობს და თავის სამოსელს იცავს, რათა შიშველი არ იაროს და არ გამოჩნდეს მისი სირცხვილი.“ სმიტი ცდებოდა ჩრდილოეთის მეფის საკითხში, და იმ მცდარმა წინასწარმეტყველურმა საფუძველმა მას საშუალება მისცა განეკითარებინა წინასწარმეტყველური გამოყენება, რომელიც, თუ მიღებულ იქნება, წარმოშობს სიშიშვლეს — სიმბოლოს ლაოდისკიელებისა, რომლებიც უფლის პირიდან ამოინთხებიან.

სმითს არ გასჭირვებია, თავისი ახალი მცდარი გაიგივება ჩრდილოეთის მეფესთან დაკავშირებით, წინასწარმეტყველის ქმრის, ჯეიმს უაითის წინააღმდეგ დაეცვა. ადვენტიისტი ისტორიკოსები და და უაითი მათ ცნობილ უთანხმოებას განიხილავენ. ელენ უაითმა გააკიცხა როგორც თავისი ქმარი, ისე სმითი, იმის გამო, რომ მათ შორის აზრთა სხვადასხვაობა იმ საკითხზე, თუ ვის წარმოადგენდა ჩრდილოეთის მეფე დანიელის მეთერთმეტე თავში, საჯარო სივრცეში გამოიტანეს. 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ პირველივე ადვენტიისტურ გამოცემაში ჯეიმს უაითი წერდა:

„რომ იესო აღდგა, კარი დახშა და მივიდა დღეებით ძველთან, რათა მიეღო თავისი სამეფო, 1844 წლის მეშვიდე თვეში, ეს მე სრულად მწამს. იხილეთ ლუკა 13:25; მათე 25:10; დანიელი 7:13,14. მაგრამ მიქაელის აღდგომა, დანიელი 12:1-ში, როგორც ჩანს, სხვა მოვლენაა, სხვა მიზნისთვის. მისი აღდგომა 1844 წელს იყო იმისთვის, რომ დაეხშო კარი და მისულიყო თავის მამასთან, რათა მიეღო თავისი სამეფო და მეფობის ძალაუფლება; ხოლო მიქაელის აღდგომა არის იმისთვის, რომ გამოავლინოს თავისი სამეფო ძალა, რომელიც მას უკვე აქვს, ბოროტთა დაღუპვაში და თავისი ხალხის ხსნაში. მიქაელი უნდა აღდგეს იმ დროს, როცა მე-11 თავში უკანასკნელი ძალა თავის დასასრულს მიაღწევს და არავინ ეყოლება შემწედ. ეს ძალა უკანასკნელია, რომელიც თელავს ღვთის ჭეშმარიტ ეკლესიას; და რადგან ჭეშმარიტი ეკლესია ჯერ კიდევ ითელება და განიდევნება მთელი ქრისტიანული სამყაროს მიერ, აქედან გამომდინარეობს, რომ უკანასკნელი მჩაგვრელი ძალა ჯერ არ 'მისულა თავის დასასრულამდე;' და მიქაელი ჯერ არ აღმდგარა. ეს უკანასკნელი ძალა, რომელიც თელავს წმინდანებს, ნაჩვენებია გამოცხადებაში 13:11-18. მისი რიცხვია 666.“ James White, A Word to the Little Flock, 8.

როცა სმიტმა შემოიტანა თავისი所谓 „ახალი ნათელი“ თემაზე „უკანასკნელი ძალა დანიელის მეთერთმეტე თავში“, ჯეიმს უაითმა სმიტის ეს გამოყენება ახალ ნათლად კი არ დაინახა, არამედ საფუძვლებზე თავდასხმად. დავა იმის შესახებ, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავში ჩრდილოეთის მეფე არის რომი, რომელიც წარმოიშვა ურია სმიტსა და ჯეიმს უაითს შორის, შეიცავს განსაკუთრებულ ნიშნებს, რომლებიც ჩვენ, როგორც წინასწარმეტყველების შემსწავლელებმა, უნდა შევაჯეროთ ადვენტიისტური ისტორიის სხვა დაპირისპირებებთან, რომლებიც რომის სიმბოლოს შეეხება.

იმ თვისებათაგან ერთ-ერთია კერძო განმარტების შემოტანა. კიდევ ერთი თვისება ის არის, რომ ამ კერძო განმარტების გამოყენება მოითხოვს მარტივი გრამატიკის დამახინჯებას, რადგან სმითმა არა მხოლოდ უგულებელყო ის, რომ ოცდამეექვსე მუხლში ყოველი წინასწარმეტყველური ნიშანი რომს მიემართება, არამედ უგულებელყო ისიც, რომ გრამატიკული წყობა მოითხოვს, ოცდამეექვსე მუხლის მეფე იყოს იგივე მეფე, რომელიც წინა მონაკვეთშია წარმოდგენილი.

კიდევ ერთი ის არის, რომ კერძო განმარტება საფუძვლიან ჭეშმარიტებათა უარყოფა იყო. კიდევ ერთი ის არის, რომ იგი წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფას წარმოადგენს. კიდევ ერთი მახასიათებელი ის არის, რომ რომთან დაკავშირებული პირველი მცდარი აზრი მიგვიყვანს ისეთ წინასწარმეტყველურ მოდელამდე, რომელიც ადამიანს არ აძლევს საშუალებას, შეინარჩუნოს თავისი

სამოსელი, როცა იგი ადამიანური გამოცდის ვადის დასასრულს უახლოვდება. კიდევ ერთი იყო მზადყოფნა, თავისი კერძო განმარტება საჯაროდ გაეგრძელებინა. კიდევ ერთი ის არის, რომ კერძო განმარტება უცვლელად „ახალ ნათლად“ არის წარმოდგენილი. ყველა ეს ნიშან-თვისება წარმოდგენილია „შენი ხალხის მმარცველთა“ შესახებ მიმდინარე განხილვაში.

როდესაც რომის უკანასკნელი დაპირისპირება, რომელიც რომის პირველმა დაპირისპირებამ წინასწარ განასახიერა და რომელმაც გამოავლინა „შენი ხალხის მმარცველნი“, შეერთდება ურარა სმითისა და ჯეიმს უაიტის დაპირისპირების წინასწარმეტყველურ ხაზთან, ჩვენ დავინახავთ, რომ ერთი ჯგუფი თავის წინასწარმეტყველურ მოდელს დაამყარებს კერძო განმარტებაზე, რომელიც უარყოფს ფუძემდებლურ ჭეშმარიტებას.

სადირკვლოვანი ჭეშმარიტებების უარყოფა თავისთავად წარმოადგენს წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფასაც, რომელიც ამ სადირკვლოვან ჭეშმარიტებებს ასე მყარად იცავს. ეს ჯგუფი ასევე მზად იქნება, თავიანთი შეხედულება საჯაროდ წარმოადგინოს, მიუხედავად ყოველგვარი შეშფოთებისა, რომელიც შეიძლება გამოითქვას იმ გავლენის შესახებ, რაც ამ სწავლებას შესაძლოა ჰქონდეს ღვთის ხალხზე მთელ მსოფლიოში.

1844 წლის დაუყოვნებლივ შემდეგ, ადვენტიზმის პირველ თაობაში, რომის შესახებ კიდევ ერთი დაპირისპირება იქნა შემოტანილი. ეს დაპირისპირება განუწყვეტლივ აღიძვრებოდა, ვიდრე მცდარი შეხედულება ადვენტიზმის მესამე თაობაში არ იქნა მიღებული. „მუდმივის“ შესახებ ამ დაპირისპირებას განვიხილავთ, როგორც მეოთხეს იმ ექვს ხაზს შორის, რომლებსაც ახლა ვიხილავთ „ხაზი ხაზზე“ მოდელში.

მაგრამ ვიდრე რომის დავების მეოთხე ხაზს მივუბრუნდებოდეთ, საჭიროა გვახსოვდეს, რომ წინა სტატიაში, როდესაც დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათე მუხლს განვიხილავდით, ვთქვით: „მეათე მუხლიც უშუალოდ აკავშირებს ლევიანთა ოცდამეექვსის „შვიდ დროს“ დაფარულ ისტორიასთან, მაგრამ ჭეშმარიტების ის ხაზი არ შედის იმაში, რასაც აქ წარმოვადგენთ.“

ურარა სმითი 1863 წელს შვიდი ჟამის უარყოფის საქმეში წინამძღოლი იყო. მან უარყო იმ საკითხზე ცოდნის მომატება, რომელიც ამავე საკითხზე დაწერილ სტატიებში იყო წარმოდგენილი, ჰაირემ ედსონის კალმით შედგენილი და 1856 წელს Review-ში გამოქვეყნებული. ის შედეგები, რომლებიც გამომდინარეობს იქიდან, რომ სმითი დაკავშირებული იყო მოძრაობასთან, რომელმაც შვიდი ჟამი წარმოადგინა, მაგრამ შემდგომ სწორედ იმავე საკითხზე ცოდნის მომატება უარყო, ასევე სცილდება იმ საკითხს, რაც შეეხება სმითის მიერ იმის შემოტანის თავისებურებებს, რასაც იგი ჩრდილოეთის მეფის საკითხზე ახალ ნათელს უწოდებდა; მაგრამ როდესაც დავასრულებთ რომის შესახებ ადვენტიტური დაპირისპირებების ხაზის ჩვენს მიმოხილვას, კვლავ დავუბრუნდებით როგორც დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათე მუხლის მნიშვნელობას, ისე იმასაც, რას წარმოადგენს სმითის მიერ ლაოდიკიის გზავნილის უარყოფა, რომელიც 1856 წელს მოვიდა შვიდი ჟამის შესახებ ცოდნის

მომატებასთან ერთად.

„ჩვენი რწმენა პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებებთან მიმართებით სწორი იყო. ის დიდი სასაზღვრო ნიშნები, რომლებიც ჩვენ გავიარეთ, ურყევია. თუმცა ჯოჯოხეთის ლაშქრებმა შეიძლება სცადონ მათი საძირკვლიდან მოგლეჯა და იზეიმონ იმ ფიქრით, რომ მიაღწიეს წარმატებას, მაინც ვერ აღწევენ მიზანს. ჭეშმარიტების ეს სვეტები მტკიცედ დგანან, როგორც საუკუნო ბორცვები, შეურყეველნი ადამიანთა ყველა მცდელობისაგან, სატანისა და მისი ლაშქრის ძალისხმევასთან ერთადაც კი. ჩვენ ბევრი რამის სწავლა შეგვიძლია და განუწყვეტლივ უნდა ვიკვლევდეთ წმინდა წერილებს, რათა ვნახოთ, ასეა თუ არა ეს.“ *Evangelism*, 223.

ჭეშმარიტების დიდი ნიშნულები, რომლებიც წინასწარმეტყველური ისტორიის მსვლელობაში ჩვენს ორიენტირებს გვიჩვენებს, გულდასმით უნდა იქნეს დაცული, რათა არ იქნეს დანგრეული და ჩანაცვლებული თეორიებით, რომლებიც ნამდვილი ნათლის ნაცვლად დაბნეულობას მოიტანს. *Selected Messages*, წიგნი 2, 101, 102.

„ამ დროს მრავალი მცდელობა იქნება, რათა შეგვირყიონ ჩვენი რწმენა საწმიდრის საკითხში; მაგრამ ჩვენ არ უნდა შევირყეთ. ჩვენი რწმენის საფუძვლებიდან ერთი ქინძისთავიც კი არ უნდა დაიძრას. ჭეშმარიტება კვლავაც ჭეშმარიტებაა. ისინი, ვინც დაექვედებიან, გადაიხრებიან მცდარ თეორიებში და საბოლოოდ აღმოჩნდებიან ურწმუნონი იმ წარსულ მტკიცებულებათა მიმართ, რომლებიც ჩვენ გვექონდა იმის შესახებ, თუ რა არის ჭეშმარიტება. ძველი ნიშნულები უნდა იქნეს დაცული, რათა არ დავკარგოთ ორიენტირი.“ *Manuscript Releases*, ტომი 1, 55